

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Dōdekaphōton, Sive Theologia Prophetica, Ex Vatibus
XII. Minoribus Secundum Seriem Articulorum Fidei**

Majus, Johann Heinrich

Giessæ Hassorum, Anno MDCCIII

VD18 11197021

Locus XXVII. De Novissimis In Genere.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17399

socialitate provenit, & cum primis è conjugio; uxor enim viri sociâ est, ex fœdere divino ei data. Unde quæ Conjugum officia sint, nullo negotio efficitur, nec ea commemorare necesse est.

§. II. Patriam & Herilem societatem, ac quæ observanda utrobique sint officia, vel ex his verbis Mal. I, 6. luculenter & breviter colligitur: *Filius honorabit Patrem, & servus Dominum suum.*

LOCUS XXVII.

DE

NOVISSIMIS IN GENERE.

Etymolog.
& Homonymia.

Novissimorum vox in Scriptis Prophetis latè patet, ac omne illud tempus complectitur, quod Messia dicitur, sive totum periodum regni Christi, à primo ejus adventu usque ad ultimum. Hoc sensu occurrit Hof. III, 5. Joël III, 1. coll. cum Act. 2, 17. Unde constat, ad Novissima referri etiam Conversionem Judæorum, & Judicia Dei varia ac prodigia, finem Mundi antecessura. Malachias etiam meminit *diei Domini magni & terribilis, & adventus*, quem sustinere impii nequeant, cum sit *instar ignis conflatoris*, III, 2. 23. quem tamen non de die & adventu Christi ultimo intelligendum esse, fatetur Tarnovius, & res ipsa probat; licet alii viri docti id propugnent. Fortassis conciliari commode, quæ discrepare videntur, sententiæ, possunt, si dixerimus *diem Domini terribilem* de omni Dei judicio dici, sive universale sit, sive particulare. Conflagrationem igitur & consummationem Mundi etiam huc referri, ac diem Domini dici posse, dubio vacat; quanquam ea ipsa quoque in Veteri, Zeph. I, 18. III, 8. & in Novo Test. modo latius, modo strictius accipiatur, Matth. XIII, 39. s. XXVIII, 20. 2. Petr. III, 7. Certo futura & eventura novissima omnia inde irrefragabiliter evincitur, quia Deus, mentiri nescius prædixit, & fidem ipso complemento quibusdam vaticiniis jam fecit. *Causa* igitur efficiens consummationis est Deus trinunus, impellens ira & justitia ejus, Zephan. loc. cit. *Materia*, כל הארץ *tota terra*, non Israëlita tantum, sed omnis & universa, sive totus mundus. *Forma*. Conf. Hagg. II, 6. coll. cum Hebr. 12, 26. *Forma* verbo אכל & כלה *consummandi & devorandi* innuitur, & totalem finalemque alicujus rei consumptionem indicat. *De signis & tempore* nil certi habemus, quod

Existencia.

Causa eff.

Materia.

Forma.

signa & tempus.

quod definiamus. Quænam illa sint prodigia in cœlo ac terra, quorum Joël III, 3. s. mentionem facit, altioris res est indaginis, & conferri possunt cum Matth. 24, 29 Apoc. VI, 12. ff. *Finis* est piorum atque fidelium consummata salus, impiorum perditio & pœna æterna. Malach III, 17. ff.

Finis.

LOCUS XXVIII.

DE

MORTE.

Mortem esse separationem animæ à corpore, vel illa Jonæ verba docent, quibus IV, 3. à Deo petit, ut *anima* sua à se auferatur. *Accipe, queso!* inquit, *animam meam à me*, id est, dissolve animam meam ex hoc corporis ergastulo, & recipe ad te. Quomodo Scriptura figurate mortem describit, 1. Reg. XIX, 4. Joh. 19. 15. Mox clarius se ipsum explicat, dicens: *Melior est mors mea quam vita mea.* Unde & dari mortem, & quid sit mors, liquet. Neque enim anima interit cum corpore, sed si quis in Domino moritur, ea à Domino recipitur. Atque sic quoque mortem tanquam bonum quid appetere licet, ut per mortem hanc ad veram vitam Deique fruitionem perveniamus; non verò ex impatientia, desperatione, aut tædio vitæ, quod in Jona Deus reprehendit, v. 4. Vitæ terminum dari, cum tamen non fatalem esse, nec absolute constitutum, sed ordinate, id est, hominum pietate vel impietate, ac mediocum à Deo ordinatorum usurpatione & contemptu limitatum, liquido ex eodem Vate Jona colligitur, qui Ninivitis excidium denunciavit, expleto quadraginta dierum spatio expectandum; non tamen absolute, sed si pœnitentiam interea non agerent. Cum vero à viis suis malis converterentur, pœnituit Deum super malo, quod locutus fuerat, ut faceret eis, & non fecit, Jon. III, 4. 5. Mortem aliam temporalem esse, aliam æternam, satis notum est. De hac loquitur Messias apud Hoseam c. XIII, 14. *è manu inferni redimam eos, & è manu mortis liberabo eos, ero pestis tua, ò mors &c.* cui omnes ob peccatum obnoxii sunt homines, omnes tamen Salvator redemit, & omnes liberari inde possent, si vellent seriò & salutem partam sibi applicarent. Deus enim non vult mortem morientis, sed ut convertatur & vivat coram ipso in æternum, Hof. VI, 1. 2. Peccatum nos omnes perdidit, ut Israë-

Definitio.

An mors appetenda?

Vitæ terminus.

Mors æterna.

Subiectum.

M

lem;

